

YENİ DÜNYA

Küçük İtalya, New York, 1908

Şişko Joe alışkanlık edindiği üzere başparmaklarını pantolon askılarına geçirdi. Gerip bıraktığı lastikli askılar koca göbeğinin üzerinde şakladı. Sonra kel kafasından eksik etmediği, beyaz üzeri siyah çizgili melon şapkasını düzeltti. Meyve tezgâhının yan tarafından büyükçe bir kese kâğıdı alarak özenle açtı. Yokladığı ilk iki şeftaliyi beğenmedi. Üçüncüsünü kese kâğıdına yerleştirdi.

Bu sırada on yaşlarında, oldukça çelimsiz bir erkek çocuk koşarak bakkala girdi. Hiç konuşmadan, dükkânını kapatmaya hazırlanan Giuseppe'nin yanına gitti ve elindeki ikiye katlanmış kâğıt parçasını yorgun bakışlı zayıf adamın avucuna bıraktı. Yine geldiği gibi hızla çıkıp gitti. Giuseppe kâğıdı açtı ve gördüğü şey gözlerinin korkuyla açılmasına sebep oldu. Gayriihtiyari sağ elini boğazına götürerek yutkunurken yüzünün rengi de kireç gibi olmuştu. Ayakta duramayacağını anlayınca tezgâhın yanındaki sandalyeye çöktü.

Durumu gören Şişko Joe, Giuseppe'nin yanına geldi ve elini omzuna koydu.

“Ne oldu eski dost? Hayalet görmüş gibisin!” dedi.

Giuseppe elli, Joe ise kırk iki yıl önce Sicilya'daki aynı köyde dünyaya gelmişler, ikisi de yaklaşık on yıl önce Amerika'ya

göç etmişlerdi. Çok samimi dost olmasalar da birbirlerini iyi tanıyorlardı.

Boğazi düğümlenen Giuseppe elindeki kâğıdı Joe'ya uzatırken zorlukla “Hayalet görsem daha iyiydi!” diye söylendi.

Joe büyük bir ciddiyetle kâğıdı aldı. “Siyah el!” diye mırıldandı. Gerçekten de kâğıdın üzerinde kötü çizilmiş siyah bir el resmi ve kırık dökük bir İtalyanca ile yazılmış bir cümle yer alıyordu. İmzasız mesajı gönderenler bundan sonra Giuseppe'nin her hafta sonu elli dolar hazırlamasını yoksa dükkânının, kendisi de içerideyken bombalanmasına hazır olmasını söylüyorlardı.

Dünyanın dört bir yanından Amerika'ya doğru gerçekleşen göçmen akınlarından en büyük payı alan şehirlerden biri olan New York'un nüfusu üç buçuk milyona dayanmıştı. Büyük umutlarla Yeni Dünya'ya gelen ve büyük çoğunluğu fakir olan göçmenler oluşturdıkları “Küçük İtalya”, “Küçük Çin” gibi gettolarda sefil hayatlar sürüyorlardı. Bu büyük nüfusun içinde kendi ülkesinin adaletinden kaçan pek çok suçlu ve serseri de vardı. İnsan hayatının çok ucuz olduğu bu şartlarda, Sicilya'daki tecrübelerini kullanan bazı İtalyanlar mafyayı iyice kurumsallaştırmışlardı. Daha önce çok duyduğu bu “Kara el!” in Giuseppe'nin kanını dondurması da bu yüzündü. Mesaja önem vermediği için dükkânı bombalanan, aile üyeleri öldürülen çok esnaf olmuştu.

Şişko Joe kâğıdı tekrar katlayıp, sıcak yaz gününde koltuk altına astığı tabancasını gizlemek için giydiği ceketinin iç cebine yerleştirdi. Teselli için birkaç kere Giuseppe'nin omzuna vurdu.

“Ben bunu bir araştırayım bakayım!” dedi yine ciddiyetle. “Haydi, bu kadar canını sıkma! İstersen Vito'yla konuşur, ayda elli dolara seni himayesine almasını sağlayabilirim.” Soran bakışlarını Giuseppe'ye çevirdi.

“Sahi bana bu iyiliği yapar mısın Joe?” Giuseppe’nin yüzü bir ümitle aydınlanmıştı.

Şişko Joe’nun yüzünde kendinden emin bir gülüş belirdi. “Lafı mı olur!” dedi. “Ne de olsa uçümüz de aynı köylüyüz.”

“Büyük” Vito yukarı Manhattan’ı kontrol eden mafya ailesinin babasıydı. Şişko Joe ise yüz on kiloluk cüssesinden belli olmasa da Vito’nun baş tetikçisiydi. Vito’nun himayesine aldığı kişiye buralarda kimse dokunamazdı.

Biraz sonra Şişko Joe sol elindeki dolu kese kâğıdıyla Giuseppe’nin dükkânından çıktı. Sahipsiz leş görmüş bir çakal gibi sırttı ve sağ elindeki kayısıyı dişledi. Giuseppe’yi haraca bağlamak oldukça kolay olmuştu. Artık tenhalaşmaya başlayan sokakta ağır adımlarla ilerledi. Deminden beri Giuseppe’nin dükkânının önünde dikilen, sıska Sicilya köylüsü görüntüsünü hâlâ üzerinden atamamış, kasketli ve pos bıyıklı adamı da beş metre geriden onu takip etti. Uzun ceketinin altında yine Sicilya’dan kalma alışkanlıkla namlusunu keserek kısalttığı bir çift taşıyordu.

Yerdeki çer çöpü savuran bir rüzgâr yüzüne vurduğunda Şişko Joe gayriihtiyari yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. İtalyan mahallesinin kurnaz ve zalim tetikçisi içinde alışıktı bir sıkıntı hissetti. Gündelik pis işlerinin dışında, beş gecedeki beri uğraştığı diğer iş onu gerçekten korkutuyordu.

Biraz sonra müdavimi olduğu salaş İtalyan lokantasında karnını doyurdu. Gece iyice ilerlemiş, lokantadaki tek müşteri kendisi kalmıştı. Neyse ki restoran sahibinin Joe kalkmadan restoranı kapatma şansı yoktu. Biraz daha zaman geçirmek için kendini sarhoş etmeyecek hafif bir şeyler içerken, mutfaktan çıkan fötr şapkalı, kravatlı, ince bıyıklı ve oldukça yakışıklı genç bir İtalyan Joe’ya başıyla işaret yaparak gene geldiği taraftan kayboldu. Joe cebinden altın saatini çıkarıp baktı. Önündeki beyaz peçeteye ağzını silip masadan kalktı ve mutfığa yöneldi. Lokantanın kapısına en yakın masada oturan koruması da onu takip etti.

Arka kapıdan karanlık bir sokağa çıktıklarında az önceki genç adam kendilerini bekliyordu. Burası vitrinleri caddeye bakan dükkânların mal giriş çıkışı için kullandıkları تنها ve dar bir çıkmaz sokaktı. Yan yana sıralanan sekiz-on tane İtalyan lokantası ve birkaç manavın ortalığı kaplayan çöpleri burunların direğini sızlatan ağır kokular yayıyordu.

Joe ve yanındakiler iki tane yarmanın tombul bir genç adamı yasladıkları, çıkmaz sokağın en dibindeki duvara doğru ilerlediler. Joe’yu gören tombul genç gözleri korkuyla açılmış bir vaziyette feryat etti:

“Joe! Lütfen Joe! Bana sadece üç gün daha ver! İnan ki borcumun hepsini kapatacağım!”

Joe umursamaz bir tavırla cebinden küçük bir çakı çıkarak açtı. Sivri ucunu iyice adamın yüzüne yaklaştırmak için sesle “Geçen görüşmemizde de aynı şeyleri söylemiştim Carlo!” dedi. Sonra ani bir hareketle çakısıyla Carlo’nun sol kulak kepçesini deldi. Carlo canhıraş bir şekilde bağırırken Joe çakının metalini genç adamın dudaklarına bastırdı.

“Şşş... Bu kadar feryat etmene gerek yok Carlo!” dedi. “Küçük bir delik sadece. Kulağın hâlâ yerinde duruyor.”

Sonra başıyla Carlo’yu tutan iki iri kıyım adamına bir işaret yaptı. Adamlar hızla Carlo’nun ceketini alıp gömleğini de yırtarak göğsünü ve göbeğini açığa çıkardılar.

“Sana son bir üç gün daha vereceğim Carlo!” dedi Joe yine sakini sesiyle. “Ancak Vito bu sefer sözünü unutmaman için sana bir hediye gönderdi.”

Joe sözünü tamamlayınca çakısını Carlo’nun sağ omzuna batırdı. Carlo’yu avazı çıktığı kadar bağırarak Carlo’ya göbek deliğine kadar inen, oradan da sol omzuna çıkan kanlı bir “V” harfi çizdi.

Bütün sakini görüntüsüne rağmen Joe oldukça gergindi. Kafasını kaldırıp yukarıya bakmamak için kendini zor tutuyordu. İşini bitirdiğinde derin bir nefes alıp verdi. Belki bu gece de

hiçbir şey olmadan eve gidebilirdi. Ancak çakısını Carlo'nun yırtık gömleğine silip gitmek için arkasını döndüğünde, kullaklarına çalınan kanat hışırtısıyla beraber kasketli korumanın arkasına inen kara bir gölge bütün ümitlerini tuzla buz etti.

Joe'nun beyni daha gözleriyle gördüğünü algılayıp dehşet duygusunu çakmadan önce korkunç yaratık bir pençe darbesiyle kasketli Sicilyalının kellesini uçurdu. İki kara pençe başsız vücudu omuzlarından kavradı ve iki beyaz sivri dişin parladığı korkunç bir ağız fiskiye gibi fışkıran atardamara yapıştı. Sadece bir saniye sonra tuttuğu gövdeyi yana itti. Pençeye benzeyen kara elini bıçak gibi Joe'nun yanında dehşetle donakalmış yakışıklı gencin göğsüne daldırıp çektiğinde, gözleri korku ve şaşkınlıkla açılan delikanlının kalbi canavarın avucunda atmaya devam ediyordu. Bu sırada Carlo'yu tutan iki yarma silahlarını çekmeye çalışıyorlardı. Canavar hızla Joe'nun yakasına yapıştı ve o koca şişkoyu boş bir çuval gibi az önce çıktığı lokantaya doğru fırlattı. Hızla tuğla duvara çarpan Joe'nun kafatası ve vücudunun üst kısmındaki neredeyse bütün kemikleri çatırdayarak kırıldı. Şişko Joe'nun şansına ettiği ağır bir küfür canıyla beraber dudaklarından döküldü.

Canavar son iki adama atıldığı anda arka tarafta hareketlenmeler oldu. Pis kokulu çöplerin içinden üç adam fırladı. Manavın bol soğanlı atıklarının içinden çıkan ufak tefek İtalyan, elindeki kesik çiftelyi canavara doğrultarak iki tetiği birden çekti. Hemen arkasından üzerinde balık kılıçları takılı kalmış diğer iki adam da kesik çiftelerini ateşlediler. Sokakığın pis kokusuna keskin bir barut kokusu eklenirken otuz kadar iri misket mermi kanatlı canavarın, iki mafya üyesinin ve zavallı Carlo'nun üzerine yağdı. Üç saldırgan tüfeklerini doldurmaya çalışırken lokanta kapılarından bir düzine adam daha fırladı. En arkadan gelen uzun boylu, saçları da pos bıyıkları gibi koyu siyah olan Büyük Vito tekrar ateş etmeye hazırlanan adamlarına bağırdı:

“Ateş etmeyin! Bize canlı lazım!”

Kurşun yağmuruna tutulan adamlar anında can verirken canavar hızlı bir refleksle sol kanadıyla vücudunu perdelemiş ancak kanadını delip geçen misketlerin vücuduna saplanmasına engel olamamıştı. Yine de çok derine girmemişlerdi. Canavar kan sızan yaralarına şaşkınlıkla baktı. Bu arada en son gelen adamlardan ikisi ellerindeki serpme ağı fırlattılar. Sağlam bir zincirden örülmüş olan ağ, kenar ağırlıkları sayesinde üzerine dolanırken canavar kırmızı ışıklar saçan gözlerini bir an için adamlara çevirdi. Sonra şakırdayan zincirleri zorladı. Bu sırada bir diğer iki adam ikinci bir ağı daha fırlatmaya hazırlanıyordu. Canavar bir an bekledi ve adamlar zincir ağı fırlattıklarında kendini sırtüstü yere attı. İkinci ağ boşa giderken yerde birkaç kere daha kendi eksenini etrafında döndü. Nihayet iki pençesini zincirlerin uygun yerlerine geçirdi ve adamların şaşkın bakışları altında parçalandı. Tüfeklilerden biri emir beklemeden silahını ateşlese de canavar yerde dönmeye devam ederek bu kez mermilerden kurtuldu ve ayağa kalktı. İki tüfekli daha ateş ederken diğerleri de tabancalarını çektiler. Ancak canavar bir anda havaya sıçradı ve kanatlarını açarak hızla yükseldi. Tüfek misketlerinden sadece birkaçı ayağına isabet edebilmişti. Bir saniye içinde üç katlı binaların üzerinden aşırıp karanlığa karışmıştı bile.

• • •

Adamlar hâlâ gördüklerinin dehşetinden kurtulamamışken Büyük Vito ağır küfürler savurarak ortalığı temizlemelerini emretti. Eniştesi ve en yakın dostu olan Şişko Joe’ya üzülecek hâli bile yoktu. İçinden lanetler okuyarak arka sokağın caddeye olan çıkışına yöneldi. Köşede gürültülü motoru çalışır hâldeki siyah bir otomobil kendisini bekliyordu. Bu atsız araba henüz New York’un çoğu zengininin bile sahip olmadığı bir lükstü.

Yarım saat kadar sonra siyah otomobil Long Island'da, yüzlerce dönümlük bir arazinin ortasındaki büyük bir malikânenin önünde durdu. Motorun gürültüsü kesildi. Vito arabadan indi. Ortalıkta kimse görünmemesine rağmen dikkatli gözlerin kendisini izlediğinden emindi. Nitekim gösterişli kapıya elini uzatmadan kapı açıldı ve klasik İngiliz tarzındaki yaşlı bir uşak kapıyı açtı. Sessizce Vito'ya yol verdi. Küçük İtalya'nın gayrimeşru kralı bu görkemli salona ne zaman gelse kendini ezik bir köylü gibi hissediyordu. Neyse ki beş yılda ancak dört kere gelmek durumunda kalmıştı. Lüks bir terzinin elinden çıktığı belli olan bir takım elbise giymiş, asker tıraşlı, esmer, iri yarı bir genç adam hâlâ içinden küfürler etmekte olan Vito'nun üzerini güzelce aradı. Bu korumadan biraz daha kumral olan bir diğeri de çalışma odasına açılan kapının yanındaki berjerde oturuyordu. İlk adamdan bir baş işareti aldıktan sonra kalkıp çalışma odasının kapısını yarı açarak Vito'nun girmesini bekledi ve ardından tekrar kapıyı kapadı.

Vito'nun makosenlerinin parlak granit döşemede çıkardığı takırtı karanlığa yakın bir loşlukta olan devasa odanın duvarlarında yankılandı. En az otuz metre uzunluğu ve on metre genişliği olan, aslında büyük bir salon olabilecek odanın, sol tarafındaki duvarını kaplayan zengin bir kütüphane vardı. Sağ tarafta ise her biri bir servet değerinde çeşitli antika eşyalar ve silahlar yer alıyordu. Odanın sonuna doğru yine büyük bir çalışma masası, binanın yükünü taşımayan, sadece dekor için konulmuş iki mermer sütunun önüne yerleştirilmişti. Vito zaten alacakaranlık olan odanın iyice kuytusunda kalan masanın arkasında oturan kişiyi ancak silüet olarak görebiliyordu. Önceki görüşmelerinde de hep böyle olmuştu. Buna rağmen Büyük Vito muhatabının kimliğini hiçbir zaman merak etmemiş, çok önemli konular için nadi-ren geldiği bu malikânenin kime ait olduğunu araştırmaya

tevessül etmemişti. Sadece itaat etmiş, onlar da Vito'ya organizasyonunu büyütmesi için yol vermişlerdi.

Gölgelerin arasındaki adam “Anlat!” dedi otoriter bir tavır ve oldukça yaşlı bir adamın sesiyle.

“Özür dilerim efendim!” dedi Büyük Vito iyice küçülerek. “Vampiri yakalamayı başaramadık.” Yakalamaya çalıştıkları canavarın bir vampir olduğunu görevi verenlerden duymuştu. “O... o gerçekten çok korkunç ve... ve çok hızlıydı!” Şakaklarından süzülen terlerin görünmesini engellediği için karanlığa şükretti.

Kısa bir sessizlikten sonra “Gidebilirsin,” dedi yaşlı ses. “Ancak vampir ya da canavar her neyse bu akşam olanlar etrafta duyulursa seni sorumlu tutarım.”

“Evet efendim! Yani adamlarımın ağızları sıkıdır, sorun çıkmaz.”

Bu odada fazla gevezelik yapılmazdı. Vito hızlıca kapıya doğru yöneldi. İç çamaşırlarına kadar terden ıslansa da bu kadar ucuz kurtulduğuna seviniyordu.

Kapı kapandığında “Bu işi beceremeyeceklerini söylediğinde seni dinlemeliydim Cain!” dedi yaşlı adam. Sağdaki sütunun koyu gölgesinden kırk yaşlarında ancak atletik vücudu oldukça dinç görünen, orta boylu bir adam çıktı.

“Yazık ki peşinde polisin dışında birilerinin olduğunu da anlamıştır” diye cevapladı Cain. Saçları briyantınle taranmış, temiz tıraşlı yüzüyle mermer bir heykel gibi masanın yanında sabit bir şekilde dikildi. Sadece önünde kavuşturduğu ellerinden biriyle diğer elindeki kocaman yüzüğü belli belirsiz çeviriyordu. “İsterse New York gibi suç oranı yüksek olan başka bir şehre ya da batı veya güneydeki vahşi bölgelere kaçabilir. Hatta dünyanın herhangi bir yerine.”

Yaşlı adam Cain'in ne olduğunu bildiği ama anlamadığı kadim bir dilde lanet okudu. “Bir süre üzerine gitmeyip diğer planımızı uygulamaya koyalım o zaman!” dedi sonra.

Cain başıyla yaşlı adamı onayladı. “Ufak bir sorunumuz daha var efendim!”

Yaşlı adam döner sandalyesini Cain’e doğru çevirdi ve soran gözlerle baktı.

“Duyduğuma göre kanı çekilmiş cesetler yerel polisten bir dedektifin şüphesini çekmiş. Şimdilik arkadaşları dalga geçiriyorlar ama adam fikrinde ısrarcı olacak gibi.”

“Ben polis müdürüyle görüşürüm!” dedi ihtiyar. “Sen B planı için hazırlıklara başla!”

• • •

Görünmemek için oldukça yukarıdan uçan siyah gölge Central Park’ın ortasına yaklaştıkça alçalmaya başladı. Misket mermilerin girdiği yaraları hâlâ kan sızdırmaya ve sızlamaya devam ediyordu. Ulu bir ağacın karanlık dallarının arasına konduğunda belki de üç yüz yıllık hayatında ilk defa kendini bayılacak kadar bitkin hissediyordu. Katlanmış eşyalarını aldı ve düşercesine ağaçtan aşağı indi. Çevrede kimse olmadığından emindi. Olsaydı kokusundan, nefes sesinden ya da kalp atışlarından anlardı. Gerçi biraz önce pis kokulu çöplerin arasına saklanan mafya tetikçileri ona ummadığı bir tuzak kurabilmişlerdi.

Az ötede bir lambanın aydınlığına yerleştirilmiş banka doğru zorlanarak yürürken sırtındaki kanatları kayboldu. Simsiyah, timsah derisi gibi kalın derili vücudu şekil değiştirmeye başladı. Cüssesi biraz küçülürken derisinin içindeki mermilerden beş tanesi tıngırdayarak kesme taş döşenmiş yola düştü. İnleyerek banka oturduğunda beyaz tenli, ortadan az uzun boylu, atletik yapılı genç bir adam olmuştu. Uzun siyah saçları omzuna, bıyıkları ise çenesinin altına kadar iniyordu. Kısa bir süre nefeslendikten sonra ayağının yanına yuvarlanmış olan bir misketi aldı. Lambanın ışığında dikkatlice baktı ve ağır bir küfür savurdu. “Gümüş!” diye mırıldandı kendi kendine. Misket mermilerin nasıl olup da

vücuduna saplandıkları belli olmuştu. “Ama bu cahil mafya bozuntuları bunu nasıl bilebilir?” diye düşündü.

Bu arada gümüş mermilerin düştüğü yaraları gözle görülebilecek bir hızla kapanarak iyileşmişti. Ancak biri karnının sol yanında, belinin az üzerinde, diğeri de sol göğsünün yan tarafında duran iki mermi canını yakmaya ve kanını akıtmaya devam ediyordu. Sağ eli tekrar şekil değiştirerek karardı ve tırnakları bıçak gibi sivrildi. Dişlerini sıktı. Başparmağı ve işaret parmağındaki uzun tırnaklarını göğsünün solundaki yaranın içine soktu. “İh!” layarak içindeki gümüş misketi çıkardı. Sonra aynı şekilde karnının yanındakini de çıkardı. Kurşunlar çıkınca yaraları kapanmaya başlamış ve acısı dinmişti. Kıyafetlerini giydi ve yola düşen gümüş mermileri toplayıp cebine attı.

Biraz sonra parktan çıkmıştı. Hemen karşıdaki bir bara yöneldi. Kapıdan içeri girdiğinde fazla içtiği için başka bir bardan kovulmuş bir sarhoşa benziyordu.

“Kapatıyoruz bayım!” dedi genç barmen kibar bir ses ama sert bir bakışla.

“Ben de oturmaya gelmedim zaten!” dedi peltek peltek. “Sadece evde içmek için bir şişe Scotch alacaktım.” Tezgâhın üzerine on şişe viski alacak bir para koydu. “Üstü kalsın!” diye ekledi.

Gözleri parlayan barmen paraları bir anda yok ederekraftan en iyisinden bir şişe viski çıkardı. Vampir kapıdan çıkmadan şişeyi açtı. Kapının ağzında içmek isterken becerememiş gibi üzerine döktü. Bir dakika sonra bardan çıkan bir sarhoş olarak bir faytona binmişti.

KABADAYI

Genç adam Horhor'dan Aksaray'a inen yokuşta sırtına attığı ceketinin eteklerini savurarak hızlı hızlı yürüyordu. Kaşları çatılmış, gözleri çakmak çakmak, burnundan solur vaziyette, bir yandan da sinirinden alt dişleriyle üst dudağını ısırp kaytan bıyığının tellerini yoluyordu. Beyaz gömleğinin kolları katlanmış, iki bileğinde de deri bileklikler; yeleğinin cebinden saatinin zinciri sarkıyordu. Hafif öne doğru eğik sıfır numara fes, elinde gümüşle işlenmiş oltu taşı bir tespih, bol paçalı pantolon, velhasıl her hâlden sıkı bir kabadayı olduğu belliydi.

Yirmili yaşlarının ortalarındaki genç adam topuklarına bastığı kundurasıyla Arnavut kaldırımını takırdatarak Aksaray'daki Çakır'ın Kahvesi'ne vardı. Kahvehanenin önündeki ulu çınarın gölgesine serpiştirilmiş onlarca taburenin neredeyse tamamı doluydu. Nargilenin yanında kahvelerini yudumlayan ehlikeyifler, sıcak havada bunalıp soğuk bir ayranla serinlemek isteyen gelir geçerler, çıktıkları dersin mütalaasını yapan talebeler, iş bekleyen amele ve hamallar... İstanbul'daki her çeşit insanı burada görmek mümkündü.

“Arap Mahol!” diye gürledi genç adam.

Bunun üzerine kahvede oturanlar sohbetlerini bırakarak başlarını yeni gelen delikanlıya çevirdi.

Sırtını kahvenin ahşap duvarına vermiş nargilesini fokurdatan Arap Maho bozuntuya vermedi.

“Kim lan bu?” diye sordu yanındaki iki yordakçısından birine.

“Turanoğlu Celal bu Arap Baba!” diye cevapladı Kemik Ali. “Eyüp’ten!” Ne kadar yese kilo alamayıp her daim bir deri bir kemik olduğu için bu lakapla anılıyordu.

Bu isim Maho’ya pek tanıdık gelmemişti ancak Turanoğlu onu tanıyordu. Doğrudan üzerine yöneldi.

“Nereye kapattın ulan kızı?” diye kükredi. Gözlerinden şimşekler fırlayıp Arap Maho’yu yakıverecekmiş gibiydi.

Kahvede oturan ahalinin çoğu İstanbul kabadayılarının en namlılarından Arap Maho’yu tanırdı. Bu yüzden genç adamın cesaretine şaşırarak olanları izliyorlardı.

“Ne kızı?” diye umursamazca sordu Maho. Yan bakışıyla Turanoğlu’nu şöyle bir süzdü.

“Eyüp’teki Muhallebici Hasan’ın kızı. Gece vakti evi basıp kızı kaldırmışsın ırz düşmanı!”

Bu söz üzerine Arap Maho hışımla kalkıp bütün heybetiyle Turanoğlu’nun karşısına dikildi. Ellisine yakın bu eski kulağı kesik, orta boylu Turanoğlu’ndan on-on beş santim daha uzun ve otuz-kırk kilo daha ağır tam bir çam yarmasıydı.

“Sen kime posta koyuyorsun ulan tıfil!” diye patladı. “Şimdi aklını alırım senin!”

Bir “Şrak!” sesiyle beraber kahvedekilerden hayret nidaları yükseldi. Genç adam lafı uzatmadan koskoca Arap Maho’ya Osmanlı tokadını basmıştı.

Arap Maho’nun gözlerinde yıldızlar oynadı. Ancak ne kadar kallavi olsa da Maho öyle bir tokatta yıkılacak adam değildi. Fakat hemen ardından Turanoğlu omzundaki ceketin düşmesine aldırmadan bir de sol eliyle tokadı indirdi. Arap Maho yine yıkılmadı ama hafif sendeleyerek bir adım geriledi. O sırada avanesi araya girdi. İkisi birden Celal’in sağından solundan omuz atarak ittirdiler ve iki kolunu da tuttular. Kemik Ali, Turanoğlu’nun sağ yanından kaşının üzerine bir

kafa çaktı. Delikanlı hafiften kaşını açan bu darbe karşısında dişlerini sıktı ama sarsılmadı. Hiç ummadığı bir şekilde Ali'nin burnunun üzerine bu kez Turanoğlu Celal kafayı vurdu. Bir çatırtıyla birlikte Kemik Ali “Yandım anam!” diye feryat ederek ellerini burnuna götürdü. Gerçi ne dediğini kimse anlamadı. Çünkü burun direğiyle beraber üst ön dişlerinden birkaçı da kırılmıştı. Ağzından burnundan gelen kan ellerini ıslatırken Ali gayriihtiyari birkaç adım geriledi.

Turanoğlu boşa çıkan sağ eliyle sol koluna yapışmış olan Çilli Nuri'ye de bir Osmanlı tokadı yapıştırdı. Eni geniş ama boydan kısa olan Çilli Nuri, maraza çıkacağını anlayıp sağa sola kaçışanların boşalttığı tabureleri devirerek top gibi yere yuvarlandı.

Bu sırada Arap Maho kendini toplamıştı.

“Şimdi seni paralayacağım!” diyerek değirmen taşı gibi sağ yumruğunu savurdu. Ancak Turanoğlu ona göre çok hızlıydı. Gövdesini yarım adımla yana aldı ve kolayca yumruğun önünden kaçtı. Maho öfkeli bir boğa gibi burnundan soluyarak sol yumruğunu çıkarttı. Az önceki hareketiyle Maho'nun sol tarafına kaymış olan Turanoğlu bu kez geriye doğru hızlı bir tam dönüş yaparak yumruktan kaçtı ve akabinde kendi sağ yumruğunu Arap'ın sol yanağına gömdü. Maho koca ağzından bir hırıltı yükselerek sarsılsa da yıkılmadı. Hemen bir sağ tokat çıkardı. Ancak kıvrak delikanlı eğilerek bunu savuşturdu ve sol yumruğunu Arap Maho'nun karnına gömdü. Bir “Hık!” sesiyle beraber Maho'nun ciğerlerindeki hava boşaldı. Buna rağmen sol yumruğunu eğilmiş olan Celal'in sırtına vurmayı başardı. Ama bu çok güçsüz ve etkisiz bir darbe oldu.

Turanoğlu yeniden hızla kendi eksenini etrafında dönerek hız kazandırdığı tekmesini Arap'ın sol dizinin arkasına indirdi. Dengesini kaybeden koca kabadayı ağır bir küfür savurarak kesilen ulu bir ağaç gibi sırtüstü devrildi.

Ağır bir küfür de kuşağından çıkardığı saldırmayı sallayan Kemik Ali'den yükseldi. Ancak Turanoğlu Maho'yu devirirken Ali'nin üzerine geldiğini fark etmişti. Yine kıvrak bir hareketle bıçağın önünden kaçarken kartal pençesi gibi eliyle Kemik'in kolundan yakaladı. Anında eğilerek diğer eliyle de Ali'nin bacağına kaptı ve ayaklarını yerden keserek omzuna alıverdi. Hızla ekseni etrafında döndürerek adamı yerdeki Arap Maho'nun üzerine attı. Kabadayı ve yordakçısı üst üste inleyerek kıvrılırken Turanoğlu Celal, Ali'nin elinden düşen saldırmayı kaptı. Bir tekmeyle Kemik Ali'yi ittirerek Arap'ın üzerine çöktü. Bıçağın sivri ucunu Maho'nun gözünün beyazına değdirdi.

“Konuş ulan deyyus!” diye gürledi. “Kız nerede? Yoksa bir daha bu gözlerinle karıya kıza bakamazsın!”

Arap Maho kinle sol tarafı patlamış dudaklarını ısırıldı. Ancak pabuç pahalıydı. Kızı kapattığı evin adresini Turanoğlu'nun kulağına fısıldadı.

Celal hışımla doğruldu. Etraftakilerin duyacağı tondan sözünü söyledi: “Eğer bir yalanın, yanlışın varsa ağır ödetirim!”

Sonra bıçağı biraz ileri fırlattı eğilip yerdeki ceketini aldı. Bu arada lafına devam etti: “Bir daha da masumların canına, namusuna dokunmaya kalkanı görürsem ciğerini sökerim!”

Ceketini eteklerini savurarak sırtına atıp gideceği yöne döndü ve “O kadar!” diye gürledi.

YÂD

Turanoğlu Celal ulu çınarın dibindeki çeşmede ellerini yıkadıktan sonra bereket ve şifa olması için bir yudum su içti. Her cuma yedi yaşındaki oğlu Mustafa'yı alıp namazı Eyüp Sultan Camii'nde kıldıktan sonra türbeyi ziyaret etmeyi âdet edinmişti.

Baba-oğul cami bahçesinden çıkıp Turanoğlu Konağı'na doğru giden kalabalık sokağa yöneldiler. Eylöl ayının ortaları olmasına rağmen yaz sıcakları hâlâ devam ediyordu. Celal sokağın ortasında dikilen saç sakalı kırışmış şerbetçinin yanında durdu.

“İki tane doldurur musun baba?” dedi.

Şerbetçi, tenini kavuran güneşin yaldır yaldır parlattığı güğümünü eğdirerek bardakları doldururken Turanoğlu kesesinden bozuk para çıkardı.

Bu sırada arkasından tanıdık bir ses duyuldu:

“Bir bardak da bu yanmışa doldur baba!”

Celal yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arkasını döndü. “Vaaay Çelebi!” dedi kollarını açarak.

Celal'den az uzun boylu, biraz daha yuvarlak yüzlü, karanfil bıyıklı delikanlı da kollarını açtı ve Celal'e sarıldı. “Selamünaleyküm ağabey!” dedi.

“Aleykümselam Cemil!” dedi Celal sitemkâr bir sesle. “Nerelerdesin sen oğlum? Koca yaz geçti konağa uğramadın. İnan ki haftaya mektebe gelip soruşturacaktım seni.”

Setresinden ve diğer kıyafetlerinden Cemil'in mülkiyeli olduğu belli oluyordu.

“Çok meşguldüm ağabey.”

Bu arada Cemil yeğenine de sarılıp öptü. Celal'in parasını verdiği buz gibi şerbetlerinden birer yudum alarak ayaküstü sohbete başladılar.

“Son görüştüğümüzde İngiliz bir müsteşrikten bahsetmiştim ya sana!” diye devam etti Cemil.

“Hatırladım,” diyerek başını salladı Celal. “Neydi şu... James miydi ne?”

“Hah! O işte. Herifi yakalamışken İngilizceyi iyice öğrendim ondan.”

Celal bir ıslık çaldı. “Bu kaçınıcı lisan oğlum? Hariciyeci olmayı iyice kafaya koydun yani!”

Cemil ağabeyine hak verir tarzda güldü. “Daha üç oldu ağabey. Arapça, Fransızca, İngilizce işte. Ama hariciye konusunda haklısın. Bu yıl okulu hayırlısıyla bitireyim de inşaallah... Hocalarımdan da çoğu hariciyeci olmamı istiyor.”

Celal'in biraz yüzü ekşidi. “Ortalık da iyice karıştı. Yeni meşrutiyetten sonra İttihatçıların el atmadığı yer kalmamış diyorlar. Mektepte sıkıntı var mı?”

Cemil yere çömelerek şerbetini bir dikişte bitirdi. Boş bardağı şerbetçiye uzatırken “Ben o meselelere pek girmiyorum ağabey!” dedi. “Derslerime bakıyorum.”

Celal kardeşinin bu sözüne pek inanmasa da bir şey söylemedi. Artık her yerin kulağı vardı İstanbul'da. Kimsenin ne lehinde ne aleyhinde bir şey konuşmaya gelmiyordu. Hele ki İttihatçıların.

Cemil, Mustafa'yı omuzlarına oturttu ve yine de memleket meselelerini fısıltıyla konuşmaya devam ederek konağın olduğu tepeye çıkan yolu tırmandılar.

Çift kanatlı ahşap kapının sağ yanından büyük bahçeye girdiler. Güllük güllistanlık bakımlı bir bahçe içindeki iki katlı

beyaz konak aslında Cemil'in de eviydi. Ancak iki yıl önce babaları Mustafa Bey vefat ettikten sonra Cemil okulun yatakhaneğinde kalmaya başlamıştı. Anneleri öleli ise beş yılı geçmişti. Evli olan iki abları çoktan çoluk çocuğa karışmışlar, hatta büyük ablanın torunları bile olmuştu.

“Destur!” diye bağırdı Celal.

Konağın önündeki kare şeklindeki mermerlerle döşenmiş temiz alanda oynayan biri beş yaşında kız, diğeri iki yaşında erkek iki çocuk babalarının sesine döndüler. Kenardaki sedirin üzerinde, başına uzun beyaz bir namaz örtüsü örtmüş Kur'an okuyan genç kadın da Celal'in eşi Nigâr'dı. Sayfanın son satırını da okudu. İşaret parmağını kaldığı yere sıkıştırıp kapattığı Kur'an'ı göğsüne koyarak ayağa kalktı ve gelenlere gülümsedi. Bu sırada çocuklar da babalarına koştular. Cemil, ağabeyinden önce davranarak küçük Cemal'i kapıp kucakladı. Yanaklarından öperken küçük çocuk mızıldandı.

“Aaa çok ayıp Cemal!” dedi. “Amca'yı unuttun mu yoksa sen!”

Ufaklığın yerine cevabı babası verdi:

“Unuttu tabii oğlum! Kaç aydan beri seni gördükleri yok ki!”

O sırada Nurbanu, Cemil'in bacaklarına sarıldı. “Ben unutmadım amca!” dedi.

Cemil en küçük yeğenini yere bırakarak bu kez Nurbanu'nun yanaklarından öptü. “Ben de sizi unutmadım!” dedi tatlı bir sesle ve cebinden üç tane horoz şekeri çıkararak çocuklara verdi.

“Hoş geldin Cemil!” dedi bu sırada Nigâr.

“Hoş bulduk yenge!” diye karşılık verdi Cemil.

“Aç mısınız, yoksa kahve mi istersiniz?”

“Valla ben açım yenge! Zehra ablanın yemeklerini de çok özledim!”

Evin emektarı Zehra “Ben de hamuru yoğurdum gözleme yapacaktım” diye lafa girdi. Gerçekten de elleri unlu hamurluydu. Sesleri duyunca mutfaktan çıkıp gelmişti. “Senin sevdiğinden küçük bey!” dedi dişlerini gösteren bir gülümsemeyle.

Kırk yaşlarındaki Zehra Hanım konağın eski beslemesiydi. Yaşı geldiğinde rahmetli Mustafa Bey, Zehra’yı munasip biriyle evlendirmişti. Ancak beş yıl sonra çocuğu olmuyor diye kocası boşayınca, gidecek başka yeri olmayan Zehra konağa geri dönmüştü.

“Tamam o zaman” dedi Nigâr. “Sofra kurulana kadar siz biraz soluklanın, ben de şu Yasin’imi bitirivereyim.”

İki kardeş Celal ve Cemil çocuklarla oynayarak, yanındaki tulumbayla beraber bahçeyi sulamak için kullanılan küçük havuzun kenarına oturdular. On dakikaya kalmadan sofra hazırlanmıştı bile. Neşeli bir sohbetle karınlar doydu. Kahveler geldi. Nigâr öğle uykusu için çocukları alarak konağa geçince kardeşler bahçedeki sedirde baş başa kaldılar.

Cemil kahvesinden bir yudum aldı ve şimdiye kadarki hayatının büyük bölümünü geçirdiği bahçeye göz gezdirdi. Rahmetli babası Mustafa Bey sağken konak da bahçe de dolup taşardı. 1881 yılında Teselya’nın Yunanistan’a bağlanmasıyla, meşhur Turanoğlu akıncılarının torunları da dört yüz seksen yıllık ata yurdu Yenişehir’i bırakarak İstanbul’a göç etmişlerdi. Amcazadeleri gibi Yenişehir’in hatırlı ve zengin kişilerinden olan Mustafa Bey İstanbul’a göç eden fakir ve muhtaç hemşerilerine büyük yardımlarda bulunuyordu. Bu yüzden eski konak bu hatırşinas insanların hem ziyaretgâhı hem de maziye yâd ettikleri bir buluşma yeri idi. Ancak Mustafa Bey’in vefatından sonra giderek kalabalık azalmış Celal de gidecek yeri olmayan Zehra Hanım’dan gayrı hizmetlileri dağıtmıştı. İnsanlara, hele mazlumlara yardımı sever ancak fazla kalabalıktan, boş muhabbetten hoşlanmazdı.

Celal de Cemil’le aşığı yukarı aynı şeyleri düşünüyordu. Gözleri, üzerinde tek tük meyvesi kalmış olan incir ağacına dalmış vaziyette, “Ne günlerimiz geçti bu bahçede be Cemil!” dedi. Sonra yüzünü kardeşine çevirip gülümsedi.

“Rahmetli babam yorgunluktan canımız çıkana kadar kılıç ve dövüş talimi yaptırdı bize. Kırılarda da silah atardık.”

Bir an durup iç çekti. Yüzündeki gülümseme acılaştı. “Sanki kılıç harbi mi kaldı dünyada!”

“Kılıç harbi kalmadı ama hâlâ vampirlerin yaşadığını düşünüyordu.”

“Evet. Dualı kılıçtan başka silahın işlemediğı ölümsüz vampirler, güçlü kurt adamlar. Ne kadar heyecanla dinlerdik anlattıklarını. Şimdi düşününce hiç mantıklı gelmiyor. Hani...”

“Hani anlatan babam olmasa inanmayacaksın değil mi?” diyerek Celal’in sözünü tamamladı Cemil. Ağabeyi de başıyla kardeşini onayladı.

“Ben de çok düşündüm bunları!” diyerek Cemil devam etti. “Hele Batı’daki fenni gelişmeleri ve yeni felsefeleri okurken... Ancak dediğın gibi babam boş adam değildi. Hep bir gün bütün insanlığı tehdit edebilecek canavarlara karşı bizi hazırlamaya çalışıyordu. Sonra... Sonra ceddimizden kalan emanetler. Sultan Fatih’in tılsımlı gömleğı, Ahmed Rumi Efendi’nin mektubu, kırık dualı kılıç, kurt başlı kolye... Benim anlatılanlardan şüphem yok ama son olaydan sonra üç yüzyıldan fazla zaman geçmiş. Belki bu arada vampirler de yok olup gitmiştir.”

“Olabilir!” dedi Celal. “Peki şu kanımızdaki kurt adamlığı ne dersin. Babam ergenlikte belli olur derdi. Ben yirmi beş oldum bir şey yok. Bizden gayri adımızı taşıyan iki amcaoğlu kırklarını geçti. Sen de yirmi yaşına girdin.” Soran gözlerle kardeşinin yüzüne baktı.

“Valla bende de bir şey yok ağabey. En son dedemizin dedesi Alaattin Bey’in kurt adam olduğunu söylerdi babam.”

“Ben hayal meyal hatırlıyorum rahmetliyi. Yüz otuz yaşında filandı vefat ettiğinde.”

“E kurt adam olduğundan bu kadar yaşamış olabilir.”

Bir süre iki kardeş de konuşmadılar. Kahvelerinin son yudumlarını da içtiler. Sonra tereddütlü bir tavırla Cemil yeniden söze girdi.

“Ağabey geçen Arap Maho’yu fena yapmışsın Aksaray’da. Ortalık çalkalanıyor.”

Cemil’in sesi kınar gibi çıkınca Celal de biraz sinirlenir gibi oldu.

“Ne yapsaydım oğlum. Muhallebici Hasan amcanın evini basıp kızını kaldırmış.”

“Rabia’yı mı?” dedi Cemil şaşırarak.

“Evet. Neyse ki çok geç olmadan kurtardım.”

Yine kısa bir sessizlik oldu. Cemil gözleri yerde, kundurasının ucunu mermer zemine sürtmeye başladı. “Kötü yapmışsın diyemeyeceğim ama Maho çok bilenmiş sana. Bunların sürüsü var biliyorsun. Bulaşmasan da iyi olurdu hani.”

“Cemiill!” dedi Celal üst perdeden. “Koca adam iki gözü iki çeşme olmuş, ne yapsaydım? Fehim Paşa Bursa’ya sürgün gitti ama onun eski kapı kulu olan çakallar iyice zıvanadan çıktı. Bu Maho’nun da içlerinde olduğu Dokuz Belalar, daha bir sürü gayrimüslim zorbalar. Ortalık külhanbeyinden geçilmiyor. Zaptiyeler bunlarla uğraşmakta aciz kalıyor.”

“Bu meşrutiyet patırtısında Fehim Paşa’yı da İnegöl’de linç etmişler” diye lafı değiştirdi Cemil.

“Ben de duydum. İyi etmişler. Az mazlumun canını yakmadı zamanında.”

“Ağabey!” dedi Cemil ricacı bakışlarla. “Bu itler işi böyle bırakmaz. Hiç olmazsa tedbirli ol. Arkanı kollamak için birkaç delikanlı ayarlayalım. Konakta da gece gündüz birkaç silahlı adam bulunsun.”